

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 710/2014-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou Čechovou, Advokátska kancelária ČECHOVÁ & PARTNERS s. r. o., Štúrova 4, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob/396/2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 396/2010 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Cob 396/2010 konať bez zbytočných priehov.

3. Spoločnosti ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ finančné zadosťučinenie nepriznáva.

4. Krajský súd v Bratislave je povinny uhradiť spoločnosti ██████████ ██████████ trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristotyridsať eur a deväťdesiat centov), na ucet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. Kataríny echovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d  o v o d n e n i e :

I.

ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. S 710/2014 z 9. decembra 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou echovou, Advokátska kancelária ČECHOVÁ & PARTNERS s. r. o., Štúrova 4, Bratislava, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priehov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie svojej zalezitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 396/2010.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta neprimeranú dĺžku konania krajského súdu o odvolaniach proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“)

č. k. 23 Cb 64/2009-209 zo 6. mája 2010. V uvedenom konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka. Okresný súd vyhovel návrhu sťažovateľky a predmetný rozsudok zrušil. Rozhodnutie o zrušení rozhodcovského rozsudku napadol odvolaním z 12. júla 2010 odporca a následne 14. júla 2010 aj ustanovená insolvenčná správkyňa odporcu, ktorá okrem iného v odvolaní namietala, že z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu došlo zo zákona k prerušeniu konania ešte pred vyhlásením rozsudku prvostupňového súdu, a preto je rozsudok nulitným právnym aktom. Sťažovateľka sa k odvolaniam vyjadrila podaním z 18. októbra 2010, v ktorom uviedla dôvody, pre ktoré podľa nej nemohlo dôjsť a ani neprišlo k prerušeniu konania. Na výzvu okresného súdu z 20. novembra 2013, či trvá na podanom návrhu so veci vedenej pod sp. zn. 23 Cb 64/2009, keďže na majetok odporcu bol 15. apríla 2010 vyhlásený konkurz, reagovala sťažovateľka podaním z 3. decembra 2013 oznámením, že v celom rozsahu trvá na podanom návrhu.

V súvislosti s tvrdením všeobecných súdov o prerušení konania v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) v nadväznosti na čl. 15 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 o konkurznom konaní sťažovateľka uvádza tieto argumenty:

«Vyššie uvedená argumentácia Odporcu však neobstojí nakoľko v zmysle čl. 15 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 o konkurznom konaní, účinky konkurzného konania na neuzavreté súdne konanie, ktorého predmetom je majetok alebo právo, ktorého bol dlžník zbavený, určuje výlučne právo členského štátu, kde takéto konanie prebieha. Preto je vylúčené, aby sa účinky konkurzného konania na predmetné súdne konania posudzovali podľa českého právneho poriadku. Účinky vyhláseného konkurzu na majetok Odporcu je možné posúdiť výlučne v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky a to v zmysle ZKaR.

7. V zmysle § 47 ods. 1 a 2 ZKaR:

„(1) Ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi.

(2) Vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, colné konanie, konanie o výživnom pre maloleté deti, ani trestné konanie, pričom v trestnom konaní nemožno rozhodnúť o náhrade škody.“

8. V zmysle § 67 ods. 1 a ods. 2 ZKaR: „ (1) Konkurzu podlieha

a) majetok, ktorý patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu,

b) majetok, ktorý úpadca nadobudol počas konkurzu,

c) majetok, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky,

d) iný majetok, ak to ustanovuje tento zákon.

(2) Majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu, ktorá sa člení na všeobecnú podstatu a jednotlivé oddelené podstaty zabezpečených veriteľov.“

9. Zrejším účelom § 47 ZKaR je teda prerušenie všetkých konaní, ktoré by mohli ovplyvniť majetok úpadcu podliehajúci konkurzu a tak nepriaznivo ovplyvniť uspokojenie veriteľov v rámci konkurzu. Predmetom konania vedeného pod sp. zn.: 23Cb/64/2009 je však zrušenie rozhodcovského rozsudku Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu v Bratislave zo dňa 5. 2. 2009 sp. zn. 11/2008 (ďalej len „Rozhodcovský rozsudok“). Toto konanie sa teda týka výlučne posúdenia okolností vydania Rozhodcovského rozsudku a toho, či boli dodržané všetky zákonne náležitosti pre vydanie Rozhodcovského rozsudku, a teda či Rozhodcovský rozsudok obstojí, alebo je potrebné ho zrušiť.

10. Rozhodnutím v tejto veci nemôže byť žiadnym spôsobom ovplyvnený majetok Odporcu podliehajúci konkurzu, keďže v tomto konaní je predmetom výlučne posúdenie zákonnosti vydania Rozhodcovského rozsudku a nie samotného nároku. Až v prípade, ak by došlo k zrušeniu Rozhodcovského rozsudku súdom, konanie o samotnom nároku, ktoré by malo nasledovať po zrušení Rozhodcovského súdu, by malo a mohlo byť považované za konanie, ktoré by mohlo mať vplyv na majetok Odporcu podliehajúci konkurzu, a teda až na toto konanie by sa mohlo uplatniť ust. § 47 ods. 1 ZKaR a dôjsť k prerušeniu konania. V žiadnom prípade však nie posúdenie zákonnosti vydania Rozhodcovského rozsudku a dôvodov na jeho zrušenie.

11. *Sťažovateľ tiež poukazuje na skutočnosť, že i odborná právna obec zastáva názor, že „[v]e sporech, ktoré se netýkají konkursní podstaty, dlužník zůstava jejich účastníkem (ať už jako žalobce, nebo jako žalovaný), a není důvod, aby došlo k přerušení řízení. To je důsledkem toho, že omezením svých hmotněprávních oprávnění neztratil způsobilost být účastníkem řízení. Spory, které se netýkají konkurzní podstaty, mohou se týkat osobních práv, rodinných vztahu a majetkových záležitostí mimo rámec podstaty.“*

12. *Na skutočnosti, že konanie vedené pod sp. zn.: 23Cb/64/2009 sa netýka majetku Odporcu nič nemení ani skutočnosť, že sťažovateľ si v konaní uplatnil náhradu trov konania, ktorá mu bola prvostupňovým súdom aj priznaná. Podľa názoru sťažovateľa musí byť ustanovenie § 47 ods. 1 ZKaR vykladané v súlade s jeho účelom, t. j. tak, že sa vzťahuje len na konania, ktoré sa svojou podstatou týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a nie na akékoľvek (všetky) konania. Ak by tomu tak nebolo, bolo by obmedzenie okruhu konaní, ktoré sa majú v dôsledku vyhlásenia konkurzu prerušiť, nadbytočné, pretože pri opačnom výklade by sa de facto muselo prerušiť akékoľvek konanie, pretože každé jedno konanie je priamo zo zákona spojené aj s rozhodovaním o náhrade trov konania, ktoré v konečnom dôsledku (tak ako je to aj v uvedenom prípade) môže mať dopad na majetok podliehajúci konkurzu patriaci úpadcovi, pretože ho súd vo svojom rozhodnutí môže vždy (za splnenia podmienok uvedených v zákone) zaviazat' na náhradu trov konania.*

13. *Podľa názoru sťažovateľa však účelom ustanovenia § 47 ods. 1 ZKaR nie je prerušenie všetkých prebiehajúcich konaní, ale len obmedzeného okruhu konaní, a to tých, ktoré svojou podstatou sa dotýkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriacemu úpadcovi, a to z dôvodu, aby sa tak v čase po vyhlásení konkurzu zabezpečilo riadne nakladanie s majetkom úpadcu v súlade so ZKaR. Na základe uvedeného preto podľa názoru sťažovateľa skutočnosť, ak by sa aj v konaní rozhodovalo o trovách konania (hoci aj na ťarchu majetku úpadcu, čo však vzhľadom na vzdanie sa žalobcom nárokov na priznanie trov konania nie je tento prípad), nie je právnym dôvodom na prerušenie konania podľa § 47 ods. 1 Zákona o konkurze, a preto prvostupňový súd aj v súlade s uvedeným konanie v predmetnej veci neprerušil, konal ďalej a v konaní vydal Rozsudok.*

14. *Okrem vyššie uvedeného zo ZKaR vyplýva, že konkurzný správca vstupuje namiesto úpadcu len do tých konaní, ktoré sa prerušujú podľa § 47 ZKaR. Žalovaný*

vyhlásením konkurzu nestráca právnu subjektivitu, ani spôsobilosť byť účastníkom konania o nárokoch, ktoré sa netýkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. To znamená, že keďže toto konanie nie je podľa ZKaR prerušené, konkurzný správca nevstúpil na miesto Odporcu a Odporca teda koná v konaní naďalej sám, t. j. insolvenčný správca, ktorý podpísal odvolanie zo dňa 14. 7. 2010 nebol osobou oprávnenou priamo zo zákona konať za Odporcu alebo v jeho alebo svojom mene robiť v konaní akékoľvek právne úkony. Preto je potrebné považovať odvolanie insolvenčného správcu zo dňa 14. 7. 2010 za neprípustné a súd by ho mal odmietnuť v súlade s § 218 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku.»

Napriek uvedeným skutočnostiam, ktoré podľa sťažovateľky svedčia o tom, že neprišlo k prerušeniu konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, krajský súd vo veci nekoná. Preto podala 28. februára 2014 na krajskom súde sťažnosť v zmysle ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a žiadala o zjednanie nápravy. Predseda krajského súdu ju o vybavení sťažnosti informoval prípisom sp. zn. Spr. 2054/2014, v ktorom vyhodnotil sťažnosť ako neprípustnú. Následne v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) požiadala sťažovateľka 1. apríla 2014 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) o prešetrenie vybavenia jej sťažnosti na prieťahy. Ministerstvo vo vybavení sťažnosti na prieťahy č. 36480/2014/151 zo 14. apríla 2014 vo vzťahu k nekonaniu krajského súdu vyhodnotilo sťažnosť ako dôvodnú, v časti, v ktorej sťažovateľka vyjadrila svoju nespokojnosť s rozhodovacou činnosťou súdu, ju však vyhodnotilo ako neprípustnú.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní

o odvolaniach proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 6. 5. 2010, sp. zn.: 23Cb/64/2009-209 vedenom pod sp. zn. 2Cob/396/2010 porušené bolo.

Krajskému súdu v Bratislave prikazuje v konaní o odvolaniach proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 6. 5. 2010, sp. zn.: 23Cb/64/2009-209 vedenom pod sp. zn. 2Cob/396/2010 konať bez zbytočných prieťahov.

Spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 5.000 eur, ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet právnej zástupkyne JUDr. Kataríny Čechovej, advokátky.“

Krajský súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3655/14 doručeným ústavnému súdu 13. januára 2015, v ktorom predseda krajského súdu uviedol:

„Vec Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23Cb/64/2009 bola tunajšiemu súdu predložená na rozhodnutie dňa 25. 10. 2010 a bola jej pridelená sp. zn. 2Cob/396/2010. Spis bol v rámci senátu 2Cob (v tom čase v zložení [REDAKOVANÉ] - predsedníčka senátu zodpovedná za chod senátu, [REDAKOVANÉ] - predsedníčka senátu a [REDAKOVANÉ] - členka senátu) pridelený referujúcej členke senátu, a to [REDAKOVANÉ]. Menovaná sudkyňa vybavovala okrem odvolacej agendy i samosudcovskú agendu Cbi a Cb.

Od 01. 01. 2011 sa namiesto [REDAKOVANÉ] stala novou členkou senátu [REDAKOVANÉ], ktorá prevzala spisy po [REDAKOVANÉ] v agende 2Cob, 2CoZm. [REDAKOVANÉ] bola zároveň podpredsedníčkou tunajšieho súdu, preto dĺžka súdneho konania na odvolacom súde vedenom pod sp. zn. 2Cob/396/2010 bola ovplyvnená pracovnou zataženosťou senátu 2Cob, ktorá sa odvíjala od nedostatočného personálneho obsadenia súdu, vysokého počtu nevybavených vecí v senáte, vysokého nápadu nových vecí do senátu, ako aj vybavovania inej súdnej agendy - CoZm, CoE.

██████████ bola od 01. 10. 2013 do 31. 10. 2013 dočasne pridelená na Najvyšší súd Slovenskej republiky a do senátu 2Cob bola namiesto nej na uvedené obdobie dočasne zaradená ██████████, ktorá prevzala spisy od ██████████. Dňa 15. 10. 2013 oznámila predsedovi súdu, že je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, pretože vec rozhodovala pred súdom prvého stupňa.

Opatrením predsedu súdu zo dňa 16. 10. 2013 bol náhodným výberom pridelený do senátu 2Cob iný člen senátu zo zastupujúceho senátu 4Cbs, a to ██████████.

Senát 2Cob (v zložení ██████████, ██████████ a ██████████) rozhodol dňa 22. 10. 2013 tak, že z dôvodu prerušeného konania podľa ustanovenia § 263 ods. 1 zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a spôsoboch jeho řešení (insolvenční zákon) a ustanovenia § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vec vrátil na súd prvého stupňa. Senát 2Cob rozhodol až po troch rokoch z objektívnych dôvodov pracovného zaťaženia konajúceho senátu 2Cob (do 30. 9. 2013 bola ██████████ ako členka senátu zároveň podpredsedníčkou tunajšieho súdu) s poukazom na počet nevybavených vecí v senáte zapríčinený nedostatočným personálnym obsadením súdu a vysokým nápadom vecí. “

Predseda krajského súdu, ako aj sťažovateľka vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti. Ústavný súd preto so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd zisťoval z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 2 Cob 396/2010 priebeh a stav konania. Zo súdneho spisu ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

Odvolaniami napadnutý rozsudok č. k. 23Cb 64/2009-209, ktorý zrušil rozsudok Medzinárodného obchodného rozhodcovského súdu v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. 11/2008 z 5. februára 2009, bol okresným súdom vyhlásený 6. mája 2010. Po doručení odvolania odporcu (12. júla 2010) a jeho insolvenčnej správkyne (14. júla 2010) bol spis s opravným prostriedkom doručený 25. októbra 2010 krajskému súdu, kde bol vedený pod sp. zn. 2 Cob 396/2010.

Členka senátu oznámila 15. októbra 2013 predsedovi súdu, že je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, pretože rozhodovala vo veci ako zákonná sudkyňa na prvom stupni.

Opatrením predsedu krajského súdu zo 16. októbra 2013 bol namiesto vylúčenej sudkyne pridelený náhodným výberom do senátu 2 Cob iný sudca.

Senát 2 Cob v novom zložení rozhodol 22. októbra 2013 o vrátení spisu okresnému súdu z dôvodu prerušeného konania podľa ustanovenia § 263 ods. 1 zákona č. 182/2006 Sb. O úpadku a spôsoboch jeho řešení (insolvenční zákon) a ustanovenia § 47 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii s pokynom predložiť vec až po ukončení konkurzného konania.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci nekonal od 15. októbra 2010 do 22. októbra 2013, t. j. takmer tri roky.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných prieťahov, v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich veci v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

Otázku existencie zbytočných prieťahov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97). Tieto tri kritériá zohľadňuje

pri namietaní porušenia práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

1. Predmetom posudzovaného konania pred krajským súdom je rozhodnutie o odvolaniach proti rozsudku okresného súdu č. k. 23 Cb 64/2009-209 zo 6. mája 2010, ktorým okresný súd zrušil rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. 11/2008 z 5. februára 2009. Podľa názoru ústavného súdu samotné rozhodovanie o tom, či prvostupňový súd správne vyhodnotil otázku platnosti rozhodcovského rozsudku, nemožno z hľadiska predmetu konania považovať za právne zložité.

Istú zložitosť vo veci spôsobuje, že na majetok odporcu bol vyhlásený konkurz, čo je skutočnosť, ktorú všeobecné súdy v rámci svojho rozhodovania vyhodnotili odlišne, čo má zásadný význam pre ďalšie konanie, resp. nekonanie vo veci pred odvolacím súdom.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom, podľa ktorého ústavný súd posudzuje, či v konaní vedenom okresným súdom došlo k zbytočným prieťahom. V správaní sťažovateľky, ktorá je v procesnom postavení navrhovateľky, ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by viedli k spomaleniu posudzovaného konania.

3. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup krajského súdu. Krajský súd vo svojom vyjadrení pri vrátení spisu na prvostupňový súd poukázal na skutočnosť, že ďalšiemu postupu vo veci bráni procesná prekážka, keďže na majetok odporcu bol 15. apríla 2010 vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho došlo zo zákona k prerušeniu konania.

V zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi.

Ústavný súd po posúdení povahy uplatneného práva sťažovateľkou v konaní pred všeobecnými súdmi konštatuje, že sa priamo netýka majetku podliehajúceho konkurzu

patriacemu úpadcovi. Sťažovateľka si neuplatňovala majetkové práva voči odporcovi, ktorý je v konkurze, predmetom konania bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom súd preskúmava postup a rozhodnutie rozhodcu alebo rozhodcovského súdu. V uvedenom konaní zákon za striktne daných podmienok vytvára priestor pre súdnu kontrolu nad rozhodcovskými rozsudkami v medziach uvedených v § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Súdna kontrola je obmedzená na to, či boli splnené základné podmienky prejednávania a rozhodnutie sporu, vzhľadom na ústavne garantované právo na súdnu ochranu.

Z uvedeného vyplýva, že nároky sťažovateľky v konaní na zrušenie rozhodcovského rozsudku nie sú majetkového charakteru. Preto podľa názoru ústavného súdu napriek vyhlásenému konkurzu na majetok odporcu nič nebráni tomu, aby všeobecné súdy rozhodli o žalobnom návrhu sťažovateľky (podobne napr. I. ÚS 158/04).

Ústavný súd zároveň poukazuje na istú zmätočnosť v konaní všeobecných súdov, keď prvostupňový súd na rozdiel od odvolacieho súdu konal a rozhodoval o podanej žalobe sťažovateľky, a to aj po vyhlásení konkurzu na majetok odporcu.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody po zhodnotení postupu krajského súdu v napadnutej veci možno konštatovať príčinnú súvislosť s porušením základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku nálezu.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných

prieťahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo veci samej (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €. Ústavný súd nepriznal sťažovateľke po zohľadnení všetkých okolností prípadu s tým, že výrok porušenia základného práva a príkaz súdu vo veci konať sú postačujúce na odstránenie zistených porušení ústavy a medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Právna zástupkyňa sťažovateľky si uplatnila nárok na náhradu trov v sume 340,90 € za dva úkony právnej služby (za prevzatie a prípravu zastúpenia a za podanú ústavnú sťažnosť) v sume 134,00 € za jeden úkon právnej služby a režijný paušál 2 x 8,04 € v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Keďže je právna zástupkyňa sťažovateľky platiteľkou dane z pridanej hodnoty, bola jej odmena zvýšená v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky o 20 % DPH. Ústavný súd priznal náhradu trov konania v požadovanej sume (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2015